

Scénář k pohádce O neposlušných kůzlátkách



Postavy

- Bertík
- Rozinka
- Lízinka
- Máma koza
- Vlk

Kulisy a rekvizity

- Chaloupka kůzlátek
- Les
- Světnice
- Chlívěk
- Čepec a brýle
- Košík



1. OBRAZ

(Přibíhá Bertík.)

Bertík: Chyť si mě, chyť si mě!

(Přichází Rozinka.)

Rozinka: Bertíku, ty běháš moc rychle. My s Lízinkou neumíme tak rychle běhat.

(Přichází Lízinka.)

Lízinka: Já nechci běhat. Já si chci hrát s panenkou a vázat mašličky.

Bertík: Ach jo, s vámi je nuda.

Lízinka: Hele, Bertíku, nech si ty řeči. Jsi hloupý a ještě ke všemu kozel.

Rozinka: Kozel rohatý, fousatý! He-he-he! Mek, mek!

(Přichází máma koza.)

Koza: (přísně) Ale, ale, už zase? Když si spolu neumíte hezky hrát, dám vám nějakou práci.

Bertík: Ne-e-e, maminko, práci ne. My už budeme hodní.

Koza: To ráda slyším, protože musím jít do města na trh. Přinesu vám něco dobrého. Ale teď mě, děti, dobře poslouchajte. Pojdte sem.

(Kůzlátka jdou k mamince.)

Koza: Zatímco budu pryč, nesmíte nikomu otevírat. Slyšela jsem, že po lese chodí zlý šedý vlk, který by vás odtáhl do doupěte a sežral. I kdyby vám za dveřmi sliboval cokoliv, nesmíte otevřít!

Bertík: Neboj, mami, my žádnému vlkovi neotevřeme. Poznáme ho. Je velký, šedý a má hluboký hlas.

Koza: Dobrá, děti, tedy půjdu. Zamkněte za mnou vrátka. Za chvíli jsem zpátky.

(Koza odchází za kulisu.)

Bertík: A jsme tu sami, hurá, hurá! Můžeme zlobit, jak chceme!

Lízinka: Maminka říkala, že máme být hodná kůzlátka.

Bertík: Co blázníš, teď to teprve roztočíme! Můžeme si hrát třeba na schovávanou.

Rozinka: Zase schovávaná? Ta mě nebaví. Minule jsem se schovala pod postel a nikdo mě nenašel.

Bertík: No tak vymyslíme jinou hru. Co třeba... na trkanou!

Lízinka: (radostně poskočí) Jéé! Mek, mek! To je dobrá hra! Já chci trkat první.

Rozinka: Ne-e-e! Já trkám první!

Bertík: Abyste věděly, první trkám já, protože jsem to vymyslel. Budeme se střídat. Kdo dá větší trkanec, ten vyhrává.

Lízinka: Jééé!

(Kůzlátka běží pryč.)

2. OBRAZ

(Přichází Lízinka s Rozinkou.)

(Lízinka trká do Rozinky.)

Lízinka: Áááá, trk! To byl trkanec! Povedl se mi, vid'?

Rozinka: No, teď trkám já.

(Rozinka trká do Lízinky.)

Rozinka: Áááá... trk, trk, trk! Trkla jsem, až mě brní růžky!

(Přibíhá Bertík a trká do Lízinky.)

Bertík: Teď jsem na řadě já. Áááá, trk! Trk, trk, trk!

Lízinka: Au! To bolí. Netrkej tolik, Bertíku.

Bertík: Páni! Já jsem trk, až jsem z toho mrk!

(Bertík trkne do Rozinky.)

Bertík: Áááá, trk! Trk, trk, trk! Jo! To byl trk, až mě z toho bolí krk.

(Přichází vlk.)

Vlk: Hmmm, slyším jakési trkání. Zlobivá kůzlátka hrají na trkanou a máma koza není nejspíš doma. To se mi hodí, dostal jsem totiž na kůzlátka chuť. Budu dělat, že jsem jejich maminka. Kůzlátka jsou hloupá, uvěří mi a vrátka otevřou. Pak to bude hračka. Pochytám je a sním.

(Vlk bouchá na dveře.)

Vlk: Buch, buch, buch! (vlčím hlasem)

Kůzlátka, otevřete vrátka! Jsem vaše maminka a mám pro vás travičku! Hmmm, to si pochutnáte. I já si pochutnám! Hohó!

Rozinka: Kdo to je?

Lízinka: Mek, mek, to není naše maminka.

Bertík: Holky, co uděláme?

Lízinka: Mek, mek, já se bojím!

Bertík: Neboj. Dveře jsou pevné.

Vlk: No tak vy, kůzlata neposlušná. Otevřete mi, než se začnu zlobit.

Bertík: Kdepak. My ti neotevřeme. Ty nejsi naše maminka. Jenom děláš, že jsi, ale nejsi.

Lízinka: Naše maminka nemá tak hluboký hlas.

Rozinka: Ty jsi šedý vlk a chceš nás sníst! Jdi pryč!

Vlk: (naštvaně) U vlčího ocasu! Prý jejich maminka nemá tak hluboký hlas. Tedy dobrá, zaběhnu do lesa za medvědem. Požádám ho, aby mi jazyk vytáhl. Medvěd je silný a určitě mi jazyk vytáhne do tenka. Když budu mít tenký jazyk, budu mít i tenký hlásek jako kozí maminka. Pospíším si. Jen aby medvěd nespál.

(Vlk odchází.)

Bertík: Holky, byl to vlk!

Rozinka: A šedý!

Lízinka: Myslíte, že přijde zpátky?

Bertík: Ten se jen tak nevzdá.

(Přichází vlk.)

(Mluví tenkým hláskem.)

Vlk: Jsem tu. Byl jsem u medvěda. Spal, ale když jsem ho probudil, vytáhl mi pořádně jazyk, pěkně do tenka. Mám tenký jazyk i tenký hlásek. Až promluví na kůzlátka, oklamu je. Budou si jistojistě myslet, že přišla jejich maminka.

(Vlk buší na dveře.)

Vlk: Buch, buch, buch!

Lízinka: Jéé, naše maminka!

Bertík: Co když je to vlk?

Rozinka: To zjistíme podle hlasu. Když bude mít krásný hlas jako maminka, tak otevřeme.

Vlk: (tenkým hláskem) Buch, buch, buch! Buchy, buchy, buch! Kůzlátka! Sladká děťátka! Otevřete vrátka! Jsem vaše maminka a nesu vám travičku!

Lízinka: Má hlas jako maminka.

Bertík: Mně se to ale nelíbí.

Rozinka: Ať ještě něco řekne!

Bertík: Řekni nám ještě něco!

Vlk: (naštvaně) Vy jedna zlobivá a neposlušná kůzlátka! Otevřete ta vrátka, nebo se rozzlobím a dám vám na zadek.

Bertík: Naše maminka nám na zadek nedává.

Vlk: (strašně rozzlobeně) U vlčího ocasu! Jestli mě okamžitě nepustíte dovnitř, zavřu vás do chlívků.

Rozinka: Naše maminka nevyhrožuje.

Lízinka: Ty jsi šedý vlk a chceš nás sníst! Jdi pryč!

Vlk: (pro sebe) Zatraceně! U dvou vlčích ocasů! Jak to, že mě kůzlata poznala? Už mě to přestává bavit. Musím vymyslet past na kůzlátka.

(Vlk odchází.)

3. OBRAZ

(Přichází vlk. Na hlavě má čepec a brýle, v tlapě drží košík.)

Vlk: Vymyslel jsem past na kůzlátka. Přestrojil jsem se za jejich maminku. Vypadám jako koza, mluvím jako koza a budu používat jenom slušná slova. Kůzlátka oklamu a budou má.

(Vlk ťuká na dveře.)

Vlk: Ťuky, ťuk! Ťuky, ťuk! Kůzlátka, má děťátka, otevřete vrátka. Vaše maminka přišla a přinesla vám mlíčko a travičku.

Lízinka: Jéé, naše maminka přišla!

Bertík: Počkej, ať nám ještě něco poví.

Vlk: Pročpak stále neotvíráte vrátka? Tak dlouho jsem byla pryč a těšila se na vás.

Rozinka: Bertíku, podívej se klíčovou dírkou.

Bertík: (vykukuje zpoza chaloupky) Vidím čepec naší maminky a košík naší maminky. Je to naše maminka!

Lízinka: Otevřeme!

(Kůzlátka vybíhají ven.)

Rozinka: Jééé! Vlk!

(Vlk chytí všechna kůzlátka.)

Vlk: Hohó! Mám vás, vy jedna zlobivá kůzlátka! Tak dlouho jste mi nechtěla otevřít. Zavřu vás do chlívku a připravím vlčí hostinu.

(Vlk vezme kůzlátka a běží s nimi za kulisu.)

4. OBRAZ

(Kůzlátka jsou zavřená v chlívku. Vlk chodí po světnici a raduje se.)

Vlk: Hmmm, sladká kůzlátka. Pěkně zavřená v chlívku. Jak si vás upeču? Žádný recept neznám.

Bertík: Na vlčí hostinu musíte mít dobrý recept. Jíst nás jen tak syrová, to by nebylo ono.

Vlk: Máš pravdu, kozlíku. Pečená kůzlátka jsou lepší než syrová.

Bertík: A umíte to?

Vlk: Umím, neumím, prostě vás upeču a sním. To umím. Kde je pec nebo trouba?

Rozinka: My tady žádnou pec nemáme, pane vlku. Kozy maso nejedí. Jedí jenom travičku. Kozy nejsou jako vy, pane vlku. Kozy nechtějí nikoho sežrat.

Vlk: Sežrat nebo nesežrat? Raději sežrat. Ale už mě nepleťte, musím se soustředit na recept. Ale nemám pec, takže vás sežeru syrové. Achich ouvej, mám špatné zuby. Nečistil jsem si je a tři mi vypadaly. Připravím si tedy alespoň vidličku a talíř. Do kůzlátek píchnu, jestli jsou měkká. Kde jenom může být nějaká vidlička?

(Vlk hledá vidličku.)

(Přichází máma koza.)

Koza: Ty drzý šedý vlku! Jak se opovažuješ píchat do mých kůzlátek!

Vlk: (vyděšeně) To byla jenom legrace, paní kozo. Přece bych do vašich kůzlátek nepíchal.

Bertík: Lže! To není pravda! Chtěl nás sežrat.

Rozinka: Je zlý a ukradl ti čepec.

Koza: No počkej, vlku! Já tě naberu na rohy!

(Koza trká vlka.)

Vlk: Jauvajs! Auvajs! Na rohy ne, prosím!

Koza: Vlku, zmiz, nebo tě rohem provrtám. Jestli nezmizíš, přinesu z kůlny sekerku a useknu ti ocas.

Vlk: Pomoc! Koza mi chce useknout sekerkou ocas! Pomoc!

(Vlk utíká za kulisu.)

(Kůzlátka radostně poskakují.)

Lízinka: Hurá! Je pryč! Šedý vlk utekl!

Rozinka: Utíkal, až se mu za ocasem prášilo.

Bertík: Pelášil, až se patama kopal do zadku! Hehe! Me-e-e!

Koza: Kůzlátka, má zlatá děťátka. Pojd'te ke mně. Něco si musíme říct.

(Kůzlátka jdou k mamince.)

Koza: Jestlipak si pamatujete, co jsem vám říkala, než jsem odešla na trh?

Lízinka: Že nemáme nikomu otevírat.

Rozinka: Že tu chodí zlý šedý vlk, který by nás odtáhl do doupěte a sežral.

Bertík: A že nám přineseš z trhu něco dobrého.

Koza: No vidíte, jak si všechno pamatujete. Jste chytrá kůzlátka a přesto jste dvířka otevřela.

Lízinka: On byl přestrojený. Oklamal nás. Vypadal jako ty.

Koza: Zlí vlci umí dobře klamat a lhát. Samy vidíte, děti, jak je důležité, abyste mě dobře poslouchaly. Kdybych se zpozčila, šedý vlk by vás sežral.

Lízinka: Maminko, my už tě vždycky poslechneme. Když někdo bude za dveřmi a bude vypadat jako ty, mluvit jako ty a tvrdit, že jsi to ty, tak my ho nepustíme. Zacpeme si ouška a vůbec ho nebudeme poslouchat.

Koza: Výborně, děti moje. Tak to má být, a věřím, že si tuhle příhodu s šedým vlkem budete dobře pamatovat. Teď se pojdte podívat, co jsem vám vlastně z trhu dobrého přinesla.

Lízinka: Čokoládu!

Rozinka: Lízátko!

Bertík: Bonbonky!

Koza: Uvidíte. Tak pojdte.

(Koza s kůzlaty odchází.)

Vypravěč: Skončila pohádka o neposlušných kůzlátkách a skončila dobře. Vlk před kozou utekl a už se nevrátil. Mnoho však nechybělo a kůzlátka by sežral. Bertík s Rozinkou i Lízinkou to dobře věděli. Všechno si zapamatovali, svou maminku poslouchali a už nikdy nikomu neotevřeli. Z neposlušných kůzlátek se stala kůzlátka hodná a poslušná.

KONEC POHÁDKY